

Probudí střelba ve Štrasburku evropskou veřejnost? 13. 12. 2018 13:48:29

Vánoční trhy se v západoevropských městech ukryly za pevné betonové zátarasy a ploty, které mají nevinné občany ochránit před teroristickým útokem. Tento nový vánoční zvyk má navodit iluzi bezpečí. Ale je to skutečně jen iluze.

V centru Štrasburku, poblíž vánočních trhů, zastřelil útočník za volání "Alláhu akbar" tři lidi a další zranil. Jde o další útok ve jménu islámu na evropské půdě. Kolikátý v pořadí už?

Je to vlastně stále stejný příběh podle stejného scénáře: nečekaný útok, několik mrtvých a bezpočet zraněných, útočník v prvních hodinách neznámý, jeho totožnost v médiích pečlivě skrývaná, stejně jako jeho motivy, až po nějaké době vyplynou na povrch určité skutečnosti, které motiv celé události odhalují: tím motivem je islám. Následuje kampaň v médiích, ve kterých se osobnosti intelektuálního i politického života předhánějí v přesvědčování, jak je naše západní společnost osvícená, otevřená, tolerantní a vítající, a že se v žádném případě nenecháme zastrašit terorismem. Nikdy z naší osvícenosti, otevřenosti a tolerance neustoupíme! Stále budeme mít naši náruč otevřenou! Zvládneme to! Musíme se semknout!

Osobnosti politického života se takovýchto sebevědomých prohlášení mohou dopouštět bez obav: jim nic nehrozí. V bezpečí svých rezidencí, úřadů a jednacích sálů, chráněni dobře vyzbrojenými strážci, mohou bez obav psát příspěvky na sociální sítě: jsme uzavřeni v budově Evropského parlamentu, nemůžeme ven, ale nadále jednáme, pilně pracujeme, nebojte se o nás. Jako by se o ně snad někdo bál.

Je jakousi smutnou ironií, že právě nyní vstupuje v život Globální pakt o migraci, schválený drtivou většinou zemí OSN. Stejná mentalita, která stála u zrodu migračního paktu, panuje nejen na půdě OSN, ale i v rámci institucí Evropské unie. Multikulturní otevřenost prosazovaná navzdory nepopiratelnému nesouhlasu veřejnosti politickými elitami na všech úrovních znamená, jak se ukazuje, plíživou sebevraždu západní civilizace. Bez ohledu na to, zda pachatel útoku ve Štrasburgu sám je nebo není migrantem, není pochyb o tom, že je muslimem a jeho útok byl veden ve jménu islámu.

Sebezničující otevřenost vůči islámu, jíž se v minulosti dopustily země západní Evropy, s sebou nese celou škálu důsledků, z nichž jedním je vznik islamistických enkláv, radikalizujících se skupin z řad potomků dřívějších muslimských migrantů. Je naprosto podružné, zda se toho či onoho útoku dopustí čerstvý islámský migrant, který ještě včera podřezával své nepřátele na bojištích v Sýrii, aby dnes svoji oddanost vůči víře prokázal zabíjením káfirů v ulicích některé z evropských metropolí, nebo potomek migrantských rodičů, francouzský či nizozemský občan zradikalizovaný sledováním islamistických videí na internetu a kázáním immámů v některé z utajených salafistických mešit? Jaký rozdíl je to pro oběti útoků a pro jejich pozůstalé?

Politické elity zbavily občany možnosti sami se bránit, v mnoha zemích je odzbrojili, zakazují jim vyjadřovat svobodně svoji nespokojenost, označují je za extrémisty, xenofoby či rasisty. Vydávají je na milost a nemilost jakéhokoliv odhodlaného džihádisty, zatímco jim samým nic nehrozí: "Musíme se stmelit a zachovat si svoji otevřenost!" Vyjádření účasti, projevy smutku, soustrastné vzkazy pozůstalým, evropské vlajky stažené na půl žerdi - to nic nestojí. Je to jen běžný politický

marketing, který jede podle zažité šablony. Již zítra si na oběti útoku nikdo z politiků nevzpomene: "Potřebujeme více migrace!"

Útočník ze Štrasburku je stále na útěku. Při přestřelce s policií se mu podařilo uniknout, a nyní může být kdekoliv. Médii probleskla zmínka, že útočník byl již dlouho v hledáčku bezpečnostních složek a figuroval v seznamu "Fiche S", v němž francouzské úřady evidují asi deset tisíc osob, které představují nejvyšší riziko pro národní bezpečnost. Můžeme se jen dohadovat, kolik osob z tohoto seznamu je islámského vyznání. Polovina? Třetina? I kdyby jen čtvrtina z nich byla jakýmsi spícími buňkami islámského terorismu, které mohou být kdykoliv aktivovány, je to významná bojová síla, kterou, jak je vidět, dokáží bezpečnostní složky sice pozorně sledovat, ale nedokáží proti ní včas zakročit.

Jak ostře takový přístup kontrastuje s rozhodností, s níž dokáží bezpečnostní složky zemí Evropské unie zakročit proti neozbrojeným demonstrantům v Katalánsku, nebo nyní proti Žlutým vestám ve Francii! Signál, který tak politické elity prostřednictvím bezpečnostních složek dávají veřejnosti je zřejmý: "Vadí nám nespokojenost, nikoliv terorismus; ten ohrožuje pouze vás, zatímco občanská nespokojenost se dotýká našich mandátů a naší moci. A tu si nenecháme vzít."

Nicméně vina není jen na straně politiků. Ti představují pouze vrchol celého problému. Současná dobrovolná bezbrannost Západu vůči islámskému terorismu je v první řadě politický problém, a až teprve poté problém bezpečnostní, protože bezpečnostní složky jednájí tehdy, mají-li politické zadání. Tím může být udržení statu quo, obrana národní celistvosti před agresorem, nebo třeba likvidace center terorismu. Pokud k takovému cíli není politická vůle, nemohou bezpečnostní složky nic dělat. Bylo by snadné ukázat prstem na politiky, na ty, kteří páchají pomalou sebevraždu Evropy, ale jakýkoliv politický systém vždy začíná u občanů, u jednotlivců. Je nevyhnutelným důsledkem volního jednání lidí - ať už jejich aktivity, nebo ospalé rezignované pasivity. Důsledkem cílevědomé racionální úvahy, nebo naopak pohodlné neochoty přemýšlet.

A pokud si občané evropských států, zejména těch, které jsou islámskému terorismu vystaveny tak říkajíc v první linii, stále a opakovaně volí ty samé politické zástupce, od úrovně místní až po úroveň Evropské unie, nelze čekat změnu. Sami tito voliči jsou ve své pravé podstatě plíživé sebevraždě Evropy napomáhají. Změna nemůže přijít odjinud, než od občanů. Evropská veřejnost se, jak se zdá, však stále ještě neodhodlala ani k prvnímu kroku: začít konečně přemýšlet. Projevy odporu a nesouhlasu, které se tu a tam objeví, jsou zoufale nekonzistentní a neschopné formulovat nějaká ucelená stanoviska a požadavky.

Za půl roku čekají státy Evropské unie volby do tzv. europarlamentu, do jakési parodie na skutečný parlament, mající za úkol navozovat iluzi demokracie. Ať už této iluzi věříme nebo ne, nastaví tyto volby zrcadlo europeistickým elitám, které volají po stále větší otevřenosti vůči migraci, vůči islámu, vůči šílenému nepřátelství. Kolik nevinných lidí ještě bude muset zemřít rukou fanatických muslimů, než občané pošlou tyto politické elity na zasloužené smetiště dějin?

Autor: Luboš Zálom | čtvrtek 13.12.2018 13:48 | karma článku: 47.91 | přečteno: 9566x

Zdroj: <https://zalom.blog.idnes.cz/blog.aspx?c=691922>